

Min självbiografi

Afghanistan

Nu ska jag berätta lite grann om mitt liv.

Jag föddes i mitt land Afghanistan. Jag har fyra syskon, tre bröder och en syster. Jag gillade att vi var en stor familj. Vi bodde på landet med vackra skogar och höga berg. I byn finns en vacker sjö som heter Ghorband. På sommaren gick jag och mina bröder dit och vi badade.

Det var jättehärligt. Jag kan inte glömma de härliga sommardagarna. På sommaren spelade jag och mina kompisar fotboll efter skolan. Vi var inte lediga på sommar för att vi har gått till skolan på sommaren. Vi gick till skolan på vinter i stället. Vi var glada hos mina kompisar och min familj men vi var inte trygga. Jag kan inte berätta vad som

tvungade oss att lämna landet för att jag vill inte minnas den dåliga tiden. Jag var så glad i mitt land. Jag var hos min mamma. Jag saknar min mamma och min familj så mycket. Jag ville aldrig lämna mitt land men vi måste fly. Jag och min familj flydde från

Afghanistan tillsammans. Jag och min lillebror skildes från övriga i familjen på vägen. Jag vet inte namnet på den plasten där vi skildes från familjen.

Resan

Jag och min bror skilde från våras familj. Min fars kompis som heter Hakim, hjälpte oss att åka dit. Han åkte med oss till en man. Hakim pratade med honom men vi förstod inte vad de sa. Sedan Hakim kom och sa
- Den här mannen kan hjälpa er att åka till hans familj.

Vi lämnad Hakim och åkte med den mannen. På vägen var jag och min bror bagageutrymmet på bilen. Vi var där nästan 13 timmar. Vi kom ut ur bilen. Jag tittade mig omkring. Där fanns bara berg. Sedan gick vi upp på berget. Vi promenerade tre dagar över bergen. Efter det åkte vi bil. Vi promenerade över de andra bergen och i skogen. Vi hade inget att äta så vi åt alla växter som fanns i skogen för att kunna leva. På vägen såg vi en död kvinna med sitt döda barn under ett berg. När jag såg det barnet kunde jag inte stå på mina fötter men smugglare slog mig och sa

- Du måste försöka!

Det var mycket svåra vägarna till Grekland. Efter Grekland blev vägar mycket lättare att gå på. Hela vägen tänkte vi på våran familj. Vi undrade om de levde eller inte. Var någonstans bodde de?

Vi vet ingen om de här, fortfarande.

Efter Grekland passerade vi flera länder till exempel Kroatien, Makedonien och Österrike. Vi passerade nästan tio länder för att komma fram.

Vi kom tillsammans till Sverige med en stor båt. På vägen tittade vi på havet hela tiden och tänkte på våran familj. Väder på havet var jättekallt och när jag tittade ner på vatten från båten var jag rädd, men inte rädd för mitt liv utan rädd för att vad ska jag göra när vi kommer fram. Vad som kommer att hända.

Sverige

Vi åkte båten från Tyskland till Malmö. Det var på natten som vi åkte och när vi kom till Sverige var dag. När vi steg av båten åkte vi en blå buss. Vi steg av bussen på Malmö central. Där fanns många människor. Några pratade med varandra, några skulle köpa biljett för att åka till en annan stad som de vill. Vi köpte biljett till Stockholm för 1200kr och väntade på vårt tåg. Efter fem minuter sa min bror till mig

- Jag vill ha nånting jag kan äta. Jag är så hungrig.

Jag gick till en affär som fanns i stationen. Den var inte så stor och det var första gången som jag såg en sådan affär.

På affären var det en blond tjej som var så fin och som jobbade där.

Jag gick fram och sa till henne:

- Hej, jag vill ha ett kontantkort och kex men hon förstod inte för att jag sa till henne på mitt språk, dari.

Ha, ha, ha!

Till sist förstod hon vad jag ville. Jag betalade och gick därifrån.

Klockan var ungefär 12:00 och tåget som vi skulle åka med stod inne på perrongen. Vi steg på tåget. Tåget började åka och vi kom för första gången till Stockholm.

Stockholm

Vi kom till Sverige, min lillebror och jag, förra året.

Jag var jätteledsen, för att jag hade kommit till ett land som jag inte visste något om. Och jag hade skilts från min familj.

Jag var mycket ledsen och ensam och jag kände ingen i Sverige att prata med. Jag hade ont i hela kroppen och jag var väldigt orolig. Jag vill tacka min lillebror som var med mig året som gick. Han vara alltid med mig.

Jag var mycket sjuk i flera dagar. Jag kunde inte stå på mina fötter men min lillebror var där och hjälpte mig.

Jag kommer ihåg att han inte sov på nätterna för att jag var mycket sjuk .

Jag kände mig ensam och jag hade inte någon att prata med, men då fanns min lillebror vid min sida. Han hjälpte mig så mycket när jag behövde hjälp. Om jag behövde prata med någon så var han med mig .

Några nätter jag kunde inte sova därför att jag saknade till min familj.

Min lillebror var där och jag var så glad att han var med mig och att jag kunde tala med honom.

Jag sa vad jag behövde och han och han gjorde det snabbt. Så stort tack, min lillebror. Jag önskar dig all hälsa och lycka i ditt arbete. Jag hoppas att jag är bra bror för dig också.

Min lillebror, jag älskar dig så mycket.

Framtiden

Nu har vi nästan bott två år i Sverige. Vi vet ingenting om våran framtid. Vi vet inte om vi får stanna i Sverige eller inte.

Vi vet inte att vad ska vi göra i framtiden men vi kämpar i alla fall. Vi, jag och min bror, kämpar. Vi kämpar för att få en bra framtid. Jag saknar min familj. Jag pratar med mig själv och med familjen hela tiden.

Brevet

Min familj!

Mår ni bra? Vi, jag och Mohammad mår jättebra. Jag saknar er. Det har nästan gått två år sedan vi skildes åt.

Jag hoppas att ni är glada och inte bekymrar er på oss. Jag och Mohammad gör allt för att ni ska vara stolta över oss.

Jag och Mohammad är glad här. Alla människor är jättesnälla. Jag hoppas mina föräldrar lever. Jag och Mohammad älska er.

Från Rahim,

Till min kära familj

Foto: Mohammad Mohammadi